

— Интересно е да се знае — казалъ единиятъ отъ тѣхъ — какъ този нашъ приятелъ се е възползувалъ отъ свирката и е станалъ такъвъ богаташъ. Чакай да видимъ, дали помни своето обѣщание.

Като казали това, старцитѣ тутакси се прѣоблѣкли въ просяшки дрехи и похлопали на портата. Слугитѣ изкочили да видятъ кой хлопа. Като видѣли просяцитѣ, тѣ захванали да ги хукатъ и пѣдятъ. Но пѣтниците продължавали да се молятъ, защото иначе ще останатъ на пѣтя. Чичо Пенчо надникналъ изъ прозореца и казалъ на слугитѣ да ги нащикатъ съ кучетата, като не искатъ да си идатъ доброволно. Старцитѣ тѣртили да бѣгатъ и едва се отървали отъ лошитѣ кучета.

Върнали се тѣ прѣоблѣчени въ скѣпи дрехи, седнали въ единъ хубавъ файтонъ, окиченъ съ звънци и дрѣнкалки, и се вмѣкнули въ двора на богатия чича Пенча. Всички излѣзли да ги посрѣщнатъ. Влѣзли въ стаята тримата старци, облѣчени въ дрѣхы отъ злато и скѣпоцѣнни камъне. Чичо Пенчо ги позналъ и захваналъ да ги кани да седнатъ.

— Ба, благодаримъ, казали тѣ. Ние не искаме да седнемъ въ кѣщата на човѣкъ, който гони сиромаситѣ съ кучета. Ние дойдохме само да видимъ, до колко ти си държишъ думата, до колко си човѣкъ постояненъ. И видѣхме те, и разбрахме те.

— Тѣй ли скоро забрави ти своето обѣщание? Кѣдѣ ти останаха думитѣ, че ще бѣдешъ гостоприемеиъ и добъръ — казалъ най-послѣ едина отъ тѣхъ. — Сега ние такава пѣсничка